

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.783 van 23 september 2026
in de zaak A. 249.146/IX-11.070**

In zake:

XXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Myriam Van den Abeele
kantoor houdend te 9051 Sint-Denijs-Westrem
Beukenlaan 58
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW KAREL DE GOEDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Bart Staelens en Joost Hoste
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 11 september 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beroepscommissie van de vzw Karel de Goede van 24 augustus 2026 waarbij aan verzoekster een oriënteringsattest B, met clausulering voor de studierichtingen met dubbele finaliteit, wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 11 september 2026 werd de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2026, om 11.00 uur.

Staatsraad Jurgen Neuts heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij, advocaat Myriam Van den Abeele, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Sander Defoort, die *loco* advocaten Bart Staelens en Joost Hoste verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Wendy Depester heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is tijdens het schooljaar 2025-2026 leerling in het eerste leerjaar van de derde graad ‘gezondheidszorg’ (dubbele finaliteit) in de school ‘MIA-Brugge’ te Brugge, waarvan de verwerende partij het schoolbestuur is.

3.2. Op het einde van het schooljaar behaalt verzoekster een algemeen jaartotaal van 57,6%, met jaartekorten voor godsdienst (49,2%), Nederlands (46,4%), geschiedenis (49,5%), wiskunde (41,7%) en anatomie en fysiologie (47,2%).

De klassenraad beslist om aan verzoekster een oriënteringsattest B uit te reiken, met clausulering voor de studierichtingen met dubbele finaliteit. Gemotiveerd wordt:

“Je haalt 5 tekorten. Je hebt je de leerstof onvoldoende eigen gemaakt, te vaak aanbod voor inhaaltoetsen of bijlessen naast je gelegd. We zien een heel andere [verzoekster] op stage en werkplekleren.”

3.3. Overleg met de directeur leidt niet tot een nieuwe bijeenkomst van de klassenraad. In zijn beslissing van 3 juli 2026 overweegt de directeur daarbij wat volgt:

“U had op donderdag 25 juni 2026 telefonisch bericht gekregen (via de coach) dat [verzoekster] een B-attest gekregen heeft (zonder specificatie van de punten) en hebt op 25 juni, 13.55 u. via Smartschoolmail een overleg aangevraagd. Dat werd vastgelegd op maandagavond 29 juni, 18.15 u. Ik vertelde u dat de formele rapportdatum 30 juni is. Dat is ook de datum waarop een eventuele procedure start. Toch heb ik naar u geluisterd en de beslissing van de klassenraad toegelicht. Tijdens het gesprek op 29 juni bezorgde ik u een afdruk van het eindrapport en een afdruk van alle ‘commentaren’ die op de tussentijdse rapporten verschenen zijn.

Ter zake ...

- U formuleerde de verwachting dat [verzoekster] een vakantietaak of herexamens zou krijgen. U baseerde zich voor deze verwachting op de berichten van de afgelopen weken, dat [verzoekster] haar best deed en dat de stage goed was. Op het oudercontact op het einde van het tweede trimester had u de boodschap gekregen van de coach/ vakleerkracht Agogisch handelen/ Zorgrelatie dat [verzoekster] erop vooruit gegaan is.
- U stelde de vraag waarom er tijdens de zomer geen remediëring mogelijk is; waarom [verzoekster] een B-attest gekregen heeft terwijl er positieve signalen waren? Is de klassenraadsbeslissing bij unanimité genomen?
- U stelde de vraag of er rekening gehouden is met de ADD en faalangst van [verzoekster]. U gaf aan in het 2de jaar een attest bezorgd te hebben en daar sindsdien niets meer van gemerkt te hebben.
- U stelde dat [verzoekster] ambitieus is en ernaar uitkeek om mee te kunnen op Dublinstage.

Onze repliek:

- We verwezen naar het eindrapport en het besluit van de klassenraad: ‘Je haalt 5 tekorten. Je hebt je de leerstof onvoldoende eigen gemaakt, te vaak aanbod voor inhaaltoetsen of bijlessen naast je gelegd. We zien een heel andere [verzoekster] op stage en werkplekleren.’
- We lichtten de beslissing van de klassenraad toe: de boodschap dat ...
 - de studie-inzet van [verzoekster] voor sommige vakken vaak erg beperkt was;
 - er geregeld taken ingediend zijn die geen eigen werk waren, maar met AI gemaakt waren;
 - [verzoekster] geregeld niet opgedaagd is op inhaaltoetsen en remediëringmomenten;
 - ze voor elk proefwerk wiskunde gebuisd was;

- er door de vakleerkracht wiskunde geregeld een aanbod tot remediëring geweest is maar dat [verzoekster] daarop geregeld niet gekomen is;
 - [verzoekster] heel wat leerstof gemist heeft door haar vele afwezigheden (waaronder vele halve dagen ongewettigd) en het vele te laat komen;
 - leerkrachten vaststellen dat [verzoekster] het moeilijk heeft wanneer het over grotere leerstofgehelen en inzicht gaat; echter wel een sterke groei getoond heeft op praktijk, werkplekleren en stage.
- We verwezen ook naar de klassenraad- en vakcommentaren uit het rapportprogramma Skore, die u gedurende het hele schooljaar bezorgd zijn en waarvan we u een afdruk bezorgd hebben. Ook die geven het beeld van een groei bij [verzoekster], maar de resultaten worden nog vaak beïnvloed door een onvoldoende studie-inzet, opdrachten die niet ingediend worden en gemiste kansen. Leerkrachten geven herhaaldelijk aan dat [verzoekster] vaak te weinig tijd aan studeren besteedt, oppervlakkig studeert, leerstof onvoldoende inoefent, vragen open laat op toetsen en geregeld geen gebruik maakt van remediëring of extra oefeningen. We lezen dat [verzoekster] theorie moeilijker verwerkt, kennisvragen minder goed beheerst, begrippen door elkaar haalt en soms onvoldoende diepgaand antwoordt. Daarentegen presteert ze beter bij toepassingen, casussen, praktijkgerichte opdrachten, reflectie en zorgsituaties.
- De klassenraad wordt cfr. de Algemene Pedagogische Reglementering geacht om een beslissing te nemen op de delibererende klassenraden in juni. We citeren: 'Waar begeleidende klassenraden goed gefunctioneerd hebben, waar leraren hun leerlingen gevolgd, begeleid en gesteund hebben, zijn op het einde van het schooljaar normaal voldoende gegevens aanwezig om tot een besluit te komen. Het kan gebeuren dat een delibererende klassenraad er voor sommige leerlingen niet of moeilijk in slaagt het beslissingsproces op 30 juni af te ronden, bijvoorbeeld wanneer het dossier van de leerling onvolledig is, bv. er werden wegens ziekte of heikracht (te veel) evaluaties gemist; of onverwacht grote tekorten bevat die wellicht het gevolg zijn van uitzonderlijke persoonlijke omstandigheden, bv. een sterfgeval in de familie.' Geen van beide voorwaarden zijn in dit dossier van toepassing om uitgestelde proeven te legitimeren.
- Betreft ADD gaven we aan dat elke leerkracht te allen tijde toegang heeft tot een klasprofiel waarin voor elke leerling beknopt de 'need to know' (met respect voor de privacy) opgenomen is. We bevestigen dat de zorgmaatregelen rond ADD en dyscalculie aangevinkt zijn, gekend zijn bij leerkrachten en toegepast worden. Onze school maakte de keuze om sterk in te zetten op 'brede basiszorg': 'wat goed is voor jongeren met een leerstoornis, is ook goed voor vele anderen'. Zo passen we bvb. op toetsen en proeven de regel toe dat 80% van de leerlingen een proef in 80% van de voorziene tijd moet kunnen afleggen. Op die manier hoeven we bvb. leerlingen met een tijdsnood niet in een apart lokaal te zetten (waar vroegere ervaringen ons leerden dat het daar vaak veel minder rustig is dan in de gewone klas). We formuleerden naar u dat we van leerlingen in de 3de graad een groeiende zelfstandigheid verwachten in het omgaan met de zorg (bvb.

zelf de vraag stellen om een opdracht niet voor de klas te moeten brengen) en in het verantwoordelijkheid opnemen voor de eigen handelingen.

- Als [verzoekster] beslist om over te gaan naar het 6de jaar Basiszorg, kan ze ook daar kandideren om deel te nemen aan de Dublinstage.

Op dinsdag 30 juni 2026 vroeg u een nieuw overleg. U overhandigde een (niet ondertekende, niet gedateerde) brief (die wij gedateerd en voor ontvangst getekend hebben).

We lijsten de belangrijkste elementen van uw brief op. U stelt dat:

- er ondanks bekende diagnoses geen enkele maatregel is ingezet, geen redelijke maatregelen zijn genomen en dat de zorg genegeerd is;

- U verwijst in uw schrijven naar zorgmaatregelen die wellicht op het internet gevonden zijn, in andere scholen en contexten wellicht soms toegepast worden maar die niet tot onze ‘brede basiszorg’ behoren (die in andere scholen wellicht niet op die manier toegepast wordt).

- de attestering geen correcte weerspiegeling is van de werkelijke capaciteiten;

- de school haar verantwoordelijkheid afschuift op een tiener;

- dat er geen begeleidingsplan opgesteld is en dat er geen zorgmaatregelen genomen zijn; u benoemt dit als structureel en langdurig tekortschieten in de wettelijke zorgplicht; u noemt het zorgbeleid van de school falend;

- u verwijst naar de wettelijke verplichting om bij problematische afwezigheden een heel strikt traject te volgen en verwijt de school een passieve houding; u verwijt de school niet samengewerkt te hebben met CLB in de opvolging van afwezigheden en haar signaalfunctie niet opgenomen te hebben; u verwijt de school geen herstelbeleid te voeren, de vraag niet gesteld te hebben ‘hoe kunnen we jou helpen om de leerstof in te halen?’;

- dit alles geleid heeft tot faalangst, tot afwezigheid, tot gemiste leerstof, tot een B-attest.

In dit schriftelijke antwoord repliceren we:

- [Verzoekster] is dit school[jaar] 23 halve dagen ongewettigd afwezig geweest; 16 keer te laat gekomen (terwijl [zij] op minder dan 100 m van de school woont); leverde één keer een betwistbaar doktersattest (dixit-attest) in; was daarnaast ook heel wat dagen gewettigd afwezig. Bij elke afwezigheid zonder voorafgaande verwittiging werd een bericht gestuurd naar u als ouder, aanvankelijk enkele keren via Smartschool, daarna bijna altijd telefonisch. Zo goed als altijd botsten we op een voicemail. Omwille van het te laat komen kreeg [verzoekster] geregeld een blauwe lade (met ‘op tijd training’, i.e. zich ’s morgens voor 8.15 u. aanbieden aan het onthaal), een maatregel die ze erg vaak negeerde, waarna een gele lade volgde (‘strafstudie’). Ze wandelde zelfs een studiemeester voorbij die haar erop aansprak dat ze aanwezig moest zijn in de inhaalstudie. De afwezigheden zijn ook besproken op de cel leerlingenbegeleiding (waarop directie, leerlingenbegeleiding en CLB aanwezig is). Het is dus niet correct te stellen dat er geen maatregelen en opvolging geweest zijn rond afwezigheden en te laat komen. Het opvolgen van afwezigheden is geen exclusieve verantwoordelijkheid

van de school; daarin dragen de ouders en de adolescent-leerling ook een grote verantwoordelijkheid.

- Wat ons beleid rond 'brede basiszorg' betreft verwijzen we naar Smartschool > Intradesk > Voor de ouders en leerlingen > 03 Handige documenten.
- De leerkracht wiskunde heeft [verzoekster] heel vaak uitgenodigd voor gesprek en bijles. Ik lees in de ook voor u toegankelijke map op Smartschool > leerlingvolgsysteem > communicatie begeleiding: 'vanaf 12 januari word je elke maandag verwacht ... om jouw leervoortgang bij te houden'. U kreeg mails bij afwezigheden op deze leervoortgangmomenten. In het derde trimester heeft de leerkracht dit stopgezet wegens de vele afwezigheden. Voor geschiedenis was [verzoekster] haar cursus kwijt; ze kreeg heel wat keren de opdracht om voor kopieën te zorgen, wat erg lang geduurd heeft. Ook voor andere vakken kreeg [zij] tal van kansen tot remediëring (o.a. Nederlands, Frans, godsdienst). U kan verslag hiervan nalezen in dezelfde map (afdruk op papier: 19 bladzijden). Aanwezig zijn en lesmateriaal meebrengen (o.a. ook met opgeladen laptop) zijn noodzakelijke voorwaarden om volwaardig [de] les te kunnen volgen. Een leerling uit het 5de jaar dubbele finaliteit mag geacht worden deze basisvaardigheden zelfstandig te beheersen (of zich minstens technieken eigen gemaakt heeft om hiermee om te gaan, bvb. een kalender, alarm, checklist, automatisch bericht; oordopjes om prikkels te voorkomen).
- Verschillende individuele gesprekken met [verzoekster] zijn gevoerd door de coach, vakleerkrachten, leerlingbegeleiding ... Op deze gesprekken werden vaak heel concrete afspraken gemaakt, o.a. rond boekentas klaarmaken, wekker zetten, sociale media (waar [verzoekster] aangeeft heel veel uren per dag op te vertoeven), gsm aan de kant leggen, overprikkeling (met het aanbod om op dat moment naar KIC te gaan), het gebruik van een timer enz. U kreeg van een aantal gesprekken ook schriftelijk verslag (via Smartschool). Stellen dat er geen opvolging geweest is, is niet correct.
- Op het oudercontact van begin november (verplaatst wegens ziekte) werd met u besproken dat het gedrag en de inzet tijdens werkplekuren goed zijn, maar dat de resultaten voor algemene vakken tegenvallen en dat haar gedrag (o.a. afwezigheden, bepaalde reacties) 'alarmerend' is. Het oudercontact van december werd verplaatst naar de voormiddag omdat u tijdens het voorziene moment (vrijdagavond) al op reis vertrokken was. Toen werd een overstap naar Basiszorg overwogen, maar u gaf aan nog te geloven in de kansen van [verzoekster], de overstap niet te maken en u formuleerde het besef dat er stevig gewerkt zal moeten worden. De coach gaf aan dat er geen zekerheid op een positief resultaat zou kunnen gegeven worden. Op het oudercontact na het tweede trimester werd de positieve stage besproken, maar gaf u ook aan 'iets betere punten verwacht te hebben omwille van de investering in uren bijles'. [Verzoekster] zou op dat moment gestopt zijn met haar medicatie. De klassenraad gaf aan dat [zij] cognitief op de tippen van haar tenen loopt, maar harder lijkt te werken dan in het eerste trimester.

Het B-attest is dus geen gevolg van een eenmalige tegenvaller, maar het resultaat van een heel schooljaar.

- We zien doorheen het dossier van [verzoekster] een rode draad van ‘vermijdingsgedrag’. De opeenstapeling van (ongewettigde) afwezigheden, te laat komen, materiaal niet bij zich hebben enz. leidt vanzelfsprekend tot meer werkdruk op de momenten waarop [zij] wel aanwezig is; dat, in combinatie met oppervlakkig studeren, het moeilijker hebben met inzichtelijke aspecten en een groter pakket aan leerstof, is een belangrijke voedingsbodem voor stress en faalangst. De school heeft het redelijkerwijze haalbare gedaan om [haar] te motiveren, te complimenteren, te begeleiden.
- De klassenraad gelooft dat [verzoekster] zich in de richting Basiszorg kan ontplooiën, daar successen kan ervaren op die domeinen waar ze goed scoort. Als ze dat wenst, kan ze daarna via een graduaat een hoger diploma behalen.

Tot slot verwijs ik naar de formele opdracht die een delibererende klassenraad moet afwegen (ik citeer daarvoor de Algemene Pedagogische Reglementering):

- De delibererende klassenraad gaat op basis van de evaluatieresultaten na of een regelmatige leerling, rekening houdend met het pedagogisch project van de school, in voldoende mate de doelen, vastgelegd door of krachtens decreet of regelgeving en opgenomen in de leerplannen, heeft bereikt om al dan niet te kunnen overgaan naar het volgend leerjaar; én

We hopen u hoger in voldoende mate aangetoond te hebben dat het antwoord op deze deliberatievraag, negatief is wat betreft studieovergang naar het tweede leerjaar van de derde graad dubbele finaliteit Gezondheidszorg en positief is wat betreft studieovergang naar het tweede leerjaar van de derde graad arbeidsmarktfinaliteit.”

Daarop dient verzoekster een bezwaar in bij het schoolbestuur.

3.4. Verzoekster, haar moeder en haar raadvrouw gehoord, verklaart de beroepscommissie op 24 augustus 2026 het bezwaar van verzoekster ongegrond en bevestigt zij het B-attest, met clausulering voor de studierichtingen met dubbele finaliteit. Die beslissing is als volgt gemotiveerd:

“3.5.a. De school toont in concreto aan dat ze wel de nodige inspanning heeft gedaan om te verhelpen aan de leerstoornis van de bewuste leerling. Ze was ingeschaald binnen de ‘brede basiszorg’ en kreeg bovendien veel ondersteuning op niveau van verhoogde zorg. Op basis van het dossier blijkt dat diverse concrete maatregelen door de school aan bod zijn gekomen waaronder studiebegeleiding en opvolgingsgesprekken, aanbod tot medicatie-inname op school, structuur via het aanbod tot studie op school, mogelijkheid om gebruik te maken van KIC bij overprikkeling, bijlessen, vooral voor wiskunde, aanklappende opvolging door

schoolteam, concrete afspraken rond planning, gsm-gebruik en studiemethodes.

De school toont aldus aan dat ze hiervoor heel wat inspanning heeft geleverd. Inzonderheid blijkt uit het dossier dat de bewuste leerling in de school [...] intensief begeleid werd door de klascoach, de leerlingenbegeleiding en diverse vakleerkrachten (o.a. via het leerlingenvolgsysteem dat raadpleegbaar is voor leerlingen en ouders). Daarbij kwamen nog talrijke mogelijke remediëeringsmaatregelen aan bod. De school bewijst derhalve dat zij de nodige inspanningen heeft geleverd.

3.5.b. Uit de inhoud van het dossier blijkt dat de betrokken leerling 23 halve dagen ongewettigd afwezig was en 16 keer te laat is gekomen (waaromtrent de ouders telkens verwittigd werden). Hieruit dient onvermijdelijk een gebrek aan motivering voor het stipt opvolgen van haar studies bij de betrokken leerling afgeleid te worden.

In het pedagogisch project van de school, zoals terug te vinden is op de website en in het schoolreglement, wordt onder meer gesteld: 'Leren, studeren, samen leven is een gezamenlijke verantwoordelijkheid van leerlingen, ouders en school (...) MIA houdt ook intensief contact met ouders. We verwachten dat ouders echte partners zijn voor de opvoeding en vorming die de school verstrekt en rekenen ook op een engagement en betrokkenheid.'

De school stelt dat de communicatie met de ouders moeizaam verliep en dat de talrijke telefoonoproepen vanwege de school meestal niet beantwoord werden.

De Beroepscommissie is van oordeel dat ook vanwege de bewuste leerling en haar ouders de nodige inspanning mag verwacht worden tijdens het schooljaar voor een correcte opvolging van haar studies en dat het niet volstaat om de verantwoordelijkheid voor de leezorg integraal af te schuiven op de school.

3.5.c. De beroepscommissie komt tevens tot het besluit dat de kansen om te slagen in het volgende leerjaar van dezelfde studierichting te minimaal zijn op basis van de thans behaalde resultaten en de gebrekkige inzet van de betrokken leerling gedurende dit schooljaar.

Er is in dit schooljaar onvoldoende basiskennis verworven met het oog op het verderzetten van de studie in het volgende schooljaar.

Het kunnen verwerken van grote gehelen leerstof is een essentiële voorwaarde om te kunnen slagen in een richting met dubbele finaliteit en deze is hier niet voorhanden.

Het volgend leerjaar gaat onvermijdelijk gepaard met nog grotere lespakketten. Een aangepaste studiemethode en een nog grotere inzet van de betrokken leerling is hiervoor noodzakelijk.

De Beroepscommissie is samen met de klassenraad van oordeel dat de thans behaalde resultaten niet toelaten om te besluiten dat de betrokken leerling met een redelijke kans op succes het volgende schooljaar in dezelfde studierichting kan blijven volgen."

Dat is de bestreden beslissing.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

V. Spoedeisendheid – uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Gelet op de vaste rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de onmogelijkheid om zonder verlies van een schooljaar de studie van haar keuze voort te zetten, wijst verzoekster terecht erop dat dit “heil [...] niet uit de gewone schorsingsprocedure is te putten”.

Terecht betwist de verwerende partij niet dat aan deze schorsingsvoorwaarde is voldaan.

VI. Ernst van het enig middel

Standpunt van de partijen

6.1. Het enig middel is geput uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de formele motiveringsplicht.

6.2. In een *eerste middelonderdeel* betoogt verzoekster dat zij aan de beroepscommissie meerdere pertinente grieven heeft voorgelegd, maar dat deze niet in de besluitvorming werden beantwoord en betrokken.

Zo heeft verzoekster gewezen op haar prestaties in de tweede graad, waaruit blijkt dat zij “het niveau van een dubbele finaliteit zeker aankan”.

Tevens heeft zij opgemerkt dat er alleen voor het vak ‘anatomie en fysiologie’ sprake is van een structureel tekort. Voor dat vak heeft zij evenwel ten onrechte geen remediëring gekregen. Verzoekster heeft de beroepscommissie erop geattendeerd “volledig op eigen kracht” haar resultaten te hebben omgebogen in slaagcijfers in het tweede semester – zonder remediëring of ondersteuningsmaatregelen. Zij zal bijgevolg, zo stelt zij, “met zekerheid” voor dit vak slagen in het volgende leerjaar.

Verzoekster heeft voorts doen gelden dat zij te kampen heeft met leerstoornissen – ADHD en dyscalculie – waarvan zij de school de attesten heeft bezorgd. Zij heeft ook opgemerkt dat zij voor dyscalculie in het tweede jaar van de eerste graad beperkte ondersteuningsmaatregelen heeft genoten, maar dat dit in de daaropvolgende leerjaren niet meer het geval was.

Voor wiskunde, zo legde verzoekster de beroepscommissie voor, gaat het niet om een structureel tekort; zij was voor dat vak in de tweede graad telkens geslaagd. De representativiteit van de cijfers heeft zij “genuanceerd” door te wijzen op het gebrek aan passende maatregelen voor dyscalculie. Ook werd aangevoerd dat zij op eigen kracht en zonder maatregelen in het tweede semester wist “bij te benen”. Verzoekster deed voorts gelden dat zij in de zomervakantie het nodige zou doen om de leerstof van wiskunde te hernemen om “met een afdoende en opgefriste bagage aan de startblokken van het zesde jaar [te] verschijnen”. Zij verklaarde zich tevens bereid om een bijkomende proef voor dit vak af te leggen.

Verzoekster benadrukt voorts dat zij in haar bezwaarschrift uitvoerig heeft toegelicht “uit welke dynamiek” haar ongewettigde afwezigheden

volgden. Zij heeft ook op de zorgplicht van de school gewezen en geconcludeerd dat er “op dit moment ten stelligste onvoldoende zekerheid kan zijn dat zij geen slaagkans zou hebben in het zesde middelbaar Gezondheidszorg, nu op vandaag niet geweten is hoe zij zal presteren als zij wel passende zorg, maatregelen en ondersteuning, waarop zij recht heeft, kan genieten”. Verzoekster heeft geopperd om haar een ‘leerondersteuner’ toe te wijzen.

Verzoekster heeft de beroepscommissie ook gewezen op de “gunstige evolutie” in haar cijfers: van vijf tekorten voor dagelijks werk in het eerste semester naar twee beperktere tekorten in het tweede semester; van twee examentekorten met Kerstmis naar één examentekort in juni. Dit geeft haar wil om te slagen aan, meent verzoekster. Ook de leerkrachten bleven in haar geloven.

Wat de vakken godsdienst en geschiedenis betreft, heeft verzoekster doen gelden dat de tekorten “verwaarloosbaar” zijn en dat zij in het tweede semester heeft bewezen wel in voldoende mate de leerplandoelstellingen te kunnen behalen.

Het tekort voor Nederlands, tot slot, is niet structureel, zo argumenteerde verzoekster nog voor de beroepscommissie. Ook deze leerstof zou zij in de zomervakantie hernemen en zij heeft aangeboden om haar kunde te bewijzen middels het afleggen van een bijkomende proef.

6.3. In een *tweede middelonderdeel* voert verzoekster vooreerst aan dat uit het leerlingendossier geenszins blijkt dat de school enige inspanning heeft gedaan op het vlak van ondersteuning en zorg met betrekking tot haar leerstoornissen. De remediëring voor Frans, wiskunde, Nederlands en Engels die wel in het dossier tot uiting komt, is slechts ingegeven door een “minder cijfer voor een afgelegde opdracht of toets”, maar heeft niets te zien met haar leerstoornissen. Inhaaltoetsen en -taken en de “op-tijd-training” waren het gevolg van afwezigheden of te laat komen, maar hebben evenmin betrekking op de leerstoornissen van verzoekster.

Nogmaals wijst verzoekster erop dat de school ertoe verplicht was – vanuit de “verhoogde zorg” – om het CLB in te schakelen. Dat is pas gebeurd op 9 juni 2026, vlak voor de examens. Uiteindelijk was verzoekster 23 halve dagen ongewettigd afwezig.

Verzoekster neemt voorts aanstoot eraan dat de beroepscommissie uit die ongewettigde afwezigheden en het te laat komen op school, de “foutieve conclusie” trekt dat dit “onvermijdelijk een gebrek aan motivering voor het stipt opvolgen van haar studies” aantoont. Zij had nochtans in haar bezwaarschrift uitvoerig toegelicht “uit welke dynamiek” die afwezigheden voortkomen. Het leerlingendossier toont volgens verzoekster geen gebrek aan motivatie aan. Integendeel, haar leerkrachten getuigen van haar harde werk en de vooruitgang die zij heeft gemaakt. Zij benadrukt tevens de gunstige evolutie van haar cijfers. Het doet, zo stelt verzoekster, besluiten dat de bestreden beslissing “op dit punt” feitelijke grondslag mist.

Verzoekster voert nog aan dat haar dossier “resoluut” tegenspreekt dat zij de kunde van het verwerken van grotere leerstofgehelen niet zou beheersen. Zij wijst op de examens waarvoor zij wél geslaagd was. In het tweede semester was zij voor alle examens geslaagd, behalve voor wiskunde. Voor de “grootste theoretische richtings specifieke vakken ten bedrage van 3 lesuren” – de vakken ‘anatomie en fysiologie’ en ‘agogisch handelen miv zorgrelatie en psychologie’ – legt zij in het tweede semester slaagcijfers voor. Tevens betwist zij een gebrek aan inzet. Ook in zoverre mist de bestreden beslissing feitelijke grondslag, vindt verzoekster.

Tot slot argumenteert verzoekster dat het motief dat zij onvoldoende basiskennis heeft verworven, op zichzelf in ieder geval niet volstaat om een B-attest met clausulering voor een hele finaliteit te schragen. Zij verwijst naar rechtspraak waarin zij leest dat de beroepscommissie die aan een leerling een B-attest toekent – en dus oordeelt dat de betrokken leerling het leerjaar met vrucht heeft beëindigd – haar opvatting dat deze leerling toch geen reële kans maakt om

het volgende leerjaar in bepaalde studierichtingen te slagen, moet steunen op concrete gegevens van het leerlingendossier.

7.1. In de nota met opmerkingen argumenteert de verwerende partij, meer bepaald wat het argument van verzoekster over de “gunstige evolutie” van haar resultaten betreft, wat volgt:

“III.2.7. De verwerende partij ontkent evenmin de gunstige evolutie waarop de verzoekende partijen sterk de nadruk leggen.

Na het eerste semester vermeldde de klassenraad uitdrukkelijk dat [verzoekster] ondanks haar tekorten een ‘mooie groei’ doormaakte, zowel wat haar resultaten als haar gedrag betreft. Na het tweede trimester werd opnieuw vermeld dat zij hard werkte en vooruitgang maakte. (stukken 2 en 4)

Ook voor verschillende afzonderlijke vakken kan een verbetering worden vastgesteld. Godsdienst verbeterde bijvoorbeeld, terwijl zij in het tweede semester voor Geschiedenis en Anatomie en fysiologie voldoende semesterresultaten behaalde. De praktijkgerichte resultaten waren nog duidelijker positief. [Verzoekster] behaalde 78,5 % voor stage en 63,6 % voor werkplekleren. (stukken 2 en 3)

De kern van de betwisting ligt evenwel niet in de vraag of [verzoekster] gedurende het jaar vooruitgang heeft gemaakt, maar in de vraag welk niveau zij uiteindelijk op het einde van het schooljaar had bereikt.

Daarbij blijven vijf jaartekorten bestaan: Godsdienst 49,2 %, Nederlands 46,4 %, Geschiedenis 49,5 %, Wiskunde 41,7 % en Anatomie en fysiologie 47,2 %. (stukken 2, 10 en 11)

De positieve evolutie en het bestaan van vijf jaartekorten kunnen perfect naast elkaar bestaan. Vooruitgang is immers een beweging ten opzichte van een vroeger uitgangspunt; een jaarresultaat geeft aan waar de leerling na die evolutie uiteindelijk is uitgekomen.

Uw Raad heeft in zijn recente rechtspraak precies aan dat jaarresultaat een bijzondere betekenis toegekend. Een ordentelijk vastgesteld jaarcijfer wordt in beginsel geacht een geldige en betrouwbare synthese te vormen van het dagelijks werk, de verwerking van grotere leerstofgehelen en de verschillende onderdelen van het vak die gedurende het schooljaar aan bod zijn gekomen. Het is om die reden tevens betekenisvol voor de inschatting van later studiesucces. (RvS 16 september 2024, nr. 260.628)

De gunstige evolutie kon derhalve in de afweging worden betrokken zonder dat de beroepscommissie verplicht was daaruit te besluiten dat de uiteindelijk resterende jaartekorten geen betekenis meer hadden.”

7.2. Met betrekking tot het tweede middelonderdeel en in het bijzonder wat de inschatting van de slaagkansen van verzoekster in het volgende leerjaar betreft, betoogt de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat een

gunstige evolutie van de cijfers niet heeft verhinderd dat vijf jaartekorten blijven bestaan. Zo'n ordentelijk vastgesteld jaarcijfer wordt in beginsel geacht een geldige en betrouwbare synthese te vormen van het dagelijks werk, de verwerking van grotere leerstofgehelen en de verschillende onderdelen van het vak die gedurende het schooljaar aan bod zijn gekomen. Het is om die reden ook betekenisvol, meent de verwerende partij, voor de inschatting van later studiesucces.

De verwerende partij wijst op de specifieke situatie in de rechtspraak waaraan verzoekster refereert. Daarbij ging het om een leerling met slechts twee jaartekorten, terwijl verzoekster er vijf liet optekenen. De beroepscommissie heeft dus geen “zwakke onvoldoendes” geherkwalificeerd tot tekorten. Het is volgens haar “niet kennelijk onredelijk” om bij een “substantieel jaartekort” voor wiskunde, gecombineerd met een onvoldoende voor nog vier andere vakken, “aan de gezamenlijke betekenis van deze tekorten gewicht [toe te kennen] bij haar inschatting van de beschikbare theoretische basis”.

Dat verzoekster voor godsdienst en geschiedenis “zeer nipte tekorten” behaalde en dat zij voor die vakken een gunstige evolutie doormaakte, ontkent de verwerende partij niet. Voor het vak ‘anatomie en fysiologie’ waren de cijfers in het tweede semester ook beter dan in het eerste. Maar voor dat vak blijkt in het voorgaande leerjaar al een “duidelijke moeilijkheid” te bestaan; verzoekster behaalde een jaartotaal van 38,3% en werd gedelibereerd. Het jaarresultaat voor wiskunde is 41,7%, ondanks de concrete begeleiding. Voor Nederlands behaalt verzoekster 46,4%, wat niet het resultaat is van één ongelukkige toets. Geen van die elementen hoeft, volgens de verwerende partij, op zichzelf doorslaggevend te zijn. De beroepscommissie heeft niet één geïsoleerd tekort beoordeeld, maar een samenhangend resultatenbeeld waarbij na een volledig schooljaar vijf jaartekorten overbleven.

Volgens de verwerende partij toont het administratief dossier een duidelijk verschil aan tussen de meer theoretische en de meer praktijkgerichte prestaties van verzoekster. Dat verschil is niet achteraf geconstrueerd. De

klassenraad gaf al aan dat verzoekster zich de leerstof onvoldoende eigen had gemaakt, maar dat op stage en werkplekleren een “heel andere [verzoekster]” werd gezien. De vakcommentaren en de toelichting van 3 juli 2026 sluiten daarbij aan. Verzoekster presteerde sterker bij toepassingen, casussen, praktijkgerichte opdrachten, reflectie en concrete zorgsituaties, terwijl theoretische verwerking, kennisvragen, begrippen, grondigheid en inzicht haar meer moeite kostten. De bestreden beslissing stelt niet dat verzoekster in het algemeen onvoldoende zou functioneren. Haar sterke punten worden duidelijk zichtbaar. Bij de beroepscommissie lag echter de vraag voor of haar theoretische basis op dat ogenblik voldoende was om het volgende leerjaar binnen dezelfde finaliteit met redelijke kans op succes voort te zetten.

Terecht heeft verzoekster bijzondere aandacht voor de overweging dat het kunnen verwerken van grote leerstofgehelen noodzakelijk is en dat het volgende leerjaar grotere lespakketten met zich brengt, stelt de verwerende partij. Zij voert evenwel “niet aan dat deze algemene overweging, op zichzelf beschouwd, zou volstaan om een B-atteest te dragen”. Deze overweging vormt niet het vertrekpunt van de beslissing, maar het sluitstuk van een bredere beoordeling. Er zijn vijf jaartekorten. Uit de vakcommentaren blijken moeilijkheden met grondige theoretische verwerking, inzicht en kennisvragen. Remediërmogelijkheden en afspraken hebben niet geleid tot voldoende eindresultaten. Daartegenover staan verzoeksters “uitgesproken sterkere praktijkprestaties”. Tegen die achtergrond mocht de beroepscommissie oordelen, zo meent de verwerende partij, dat in het volgende leerjaar de zelfstandige verwerking van omvangrijkere leerstofpakketten aan belang wint. Dat is geen stijlformule, aldus de verwerende partij.

De verwerende partij betwist niet dat het enkele feit dat een leerling tekorten heeft behaald, op zichzelf niet volstaat om een clausulering te verantwoorden. De beroepscommissie heeft haar oordeel te dezen echter niet uitsluitend gesteund op het bestaan van vijf jaartekorten. Zij heeft daaraan de vaststelling gekoppeld dat onvoldoende basiskennis is verworven, gewezen op de moeilijkheden met de verwerking van grotere leerstofgehelen en de

studieopvolging gedurende het schooljaar. Deze gegevens heeft de beroepscommissie vervolgens uitdrukkelijk prospectief betrokken op het volgende leerjaar, waarin volgens haar nog grotere leerstofpakketten moeten worden verwerkt. Daaruit is besloten dat de thans behaalde resultaten niet toelaten aan te nemen dat verzoekster dezelfde studierichting met een redelijke kans op succes kan verderzetten. Daarbij moest de beroepscommissie overigens noodzakelijk vertrekken van de kennis en vaardigheden waarover de leerling bij de aanvang van dat schooljaar daadwerkelijk beschikt. Eventuele toekomstige ondersteuning brengt niet met zich dat de thans vastgestelde tekorten buiten beschouwing moeten worden gelaten.

De verwerende partij benadrukt nog dat artikel 61, tweede lid, 3°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 juli 2022 ‘over de organisatie van het secundair onderwijs, wat leerlingen betreft’ (“organisatiebesluit”) uitdrukkelijk bepaalt dat in het eerste leerjaar van de derde graad van de dubbele finaliteit, de mogelijke clausulering bestaat uit de uitsluiting van alle structuuronderdelen van de dubbele finaliteit. Volgens haar betekent dit dat, eens de beslissing om een B-attest toe te kennen wettig is genomen, de omvang van de clausulering vastligt.

Het besluit met betrekking tot dit middelonderdeel luidt als volgt:

“Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op één geïsoleerd onvoldoende cijfer, noch op een abstracte veronderstelling dat [verzoekster] wegens haar profiel of haar diagnose het volgende leerjaar niet zou aankunnen.

De beroepscommissie beschikte over vijf concrete jaartekorten, verspreid over verschillende theoretische vakken. Zij beschikte tevens over een schooljaar aan evaluaties, vakcommentaren, remediëringsgegevens, begeleidingsregistraties en informatie omtrent de studieopvolging. Dat in het dossier tegelijk uitgesproken positieve praktijkresultaten voorlagen, doet op zichzelf geen afbreuk aan haar oordeel dat de verworven basis op het einde van het schooljaar onvoldoende was om het volgende leerjaar van dezelfde studierichting met redelijke slaagkansen aan te vatten.

Men kan met die pedagogische toekomstinschatting van mening verschillen. Het komt evenwel niet aan Uw Raad toe om zelf opnieuw te delibereren en te bepalen of hij in dezelfde omstandigheden een A- dan wel een B-attest zou hebben toegekend. De wettigheidstoets betreft de vraag of

de beoordeling op concrete en objectieve gegevens berust en binnen de grenzen van een redelijke prospectieve beoordeling blijft.

Gelet op de vijf reële jaartekorten, de inhoud van de rapport- en vakcommentaren, de daadwerkelijk geboden begeleiding, het verloop van de studieopvolging en het duidelijke verschil tussen de theoretische en praktijkgerichte prestaties van [verzoekster], kan prima facie niet worden aangenomen dat de beroepscommissie zonder deugdelijke grondslag tot haar beslissing is gekomen.”

Beoordeling

a. vooraf

8. Aan verzoekster is bij het einde van het eerste leerjaar van de derde graad, studierichting ‘gezondheidszorg’ (dubbele finaliteit), een oriënteringsattest B toegekend, met clausulering voor de studierichtingen met dubbele finaliteit.

Naar luid van artikel 70, eerste lid, 2°, van het organisatiebesluit betekent dit dat “de leerling het tweede leerjaar van de eerste graad, het eerste of tweede leerjaar van de tweede graad of het eerste leerjaar van de derde graad van de dubbele finaliteit – kso of tso met vrucht en met clausulering heeft beëindigd”.

Een clausulering wil zeggen, zo leert artikel 61, eerste lid, van het organisatiebesluit, dat “aan de overstap naar een hoger leerjaar beperkingen worden opgelegd”. In het eerste leerjaar van de derde graad van de dubbele finaliteit kunnen clausuleringen worden opgelegd in de vorm van “de uitsluiting van alle structuuronderdelen van de dubbele finaliteit – kso of tso”.

Een clausulering mag studiekeuzes in de loop van het secundair onderwijs niet vroegtijdig sterk verengen, zo bepaalt artikel 61, derde lid, 1°, van het organisatiebesluit.

9. De vaststelling dat de leerling het leerjaar “met vrucht” heeft beëindigd, doet vooralsnog onder meer aannemen dat de motivering van een B-attest de redenen moet kenbaar maken waarom de leerling die geslaagd is verklaard

– en die dus bekwaam wordt geacht haar studies in een volgend leerjaar voort te zetten – toch de toegang tot – in dit geval – alle structuuronderdelen van de dubbele finaliteit moet worden ontzegd.

Het clausuleren vergt een ‘prospectief’ onderzoek, dit wil zeggen: een vooruitziend en de toekomst verkennend onderzoek. De leerling is immers geslaagd, want heeft “rekening houdend met het pedagogisch project van de school [...] in voldoende mate de doelstellingen, vastgelegd door of krachtens decreet- of regelgeving en opgenomen in het curriculum dossier en in de leerplannen, [...] bereikt of nagestreefd” (artikel 60, eerste lid, van het organisatiebesluit) en wordt dus geacht haar studies te kunnen voortzetten. Toch oordeelt de beroepscommissie dat de betrokken leerling in het volgende schooljaar de studierichtingen met dubbele finaliteit niet aankan. Met dit oordeel stelt de beroepscommissie zich als het ware in de plaats van de klassenraad van het volgende schooljaar, tot wiens autonomie het immers behoort om over het al dan niet slagen voor dát schooljaar te oordelen.

De clausulering beperkt ook de principiële vrijheid van studiekeuze van de leerling (of van haar ouders). De beroepscommissie kan op grond van de zwakke studieresultaten een onderbouwd advies geven om een richting te ontraden, of zelfs een formele waarschuwing, maar de uiteindelijke verantwoordelijkheid laten bij de leerling die, het zij herhaald, geslaagd is verklaard. De beroepscommissie die een clausulering oplegt, verkiest echter in de plaats van die leerling de studiekeuze gedeeltelijk te bepalen.

10. De aard van de prospectieve deliberatie moet een klassenraad of beroepscommissie bij het uitreiken van een B-attest tot omzichtigheid in de motivering nopen, zowel vanuit formeel oogpunt – de uitdrukkelijke en afdoende vermelding van de motieven in de deliberatiebeslissing – als vanuit materieel oogpunt – de aanwezigheid van een deugdelijke grondslag van die beslissing in het dossier. Een inschatting van de toekomstige studies van een leerling is geen nattevingerwerk. Van de beroepscommissie die een B-attest uitreikt, wordt verwacht dat zij met overtuigende motieven aantoon dat de kansen van de

betrokken leerling om te slagen voor het volgende leerjaar van dezelfde studierichting zó miniem zijn, dat haar zelfs niet de mogelijkheid mag worden geboden dat volgende leerjaar in die studierichting aan te vatten. Een dergelijke prospectieve beslissing om te clausuleren moet des te meer steunen op de concrete en objectieve gegevens van het individuele dossier van de betrokken leerling. De vooruitblik van de klassenraad of beroepscommissie is noodzakelijk ook deels subjectief. Daarom moet het daartoe beslissende orgaan deze deels subjectieve vooruitblik over het gebrek aan redelijke slaagkansen van een leerling in een volgend jaar koppelen aan de beschikbare gegevens van het dossier en in het bijzonder aan de bagage waarover de leerling op dat ogenblik beschikt – of net níét beschikt.

11. In een eerste middelonderdeel doet verzoekster gelden dat in de bestreden beslissing geen antwoord is gegeven op welbepaalde grieven die zij in de bezwaarprocedure voor de beroepscommissie heeft aangevoerd. In zoverre verwijt zij de beroepscommissie de formelemotiveringsplicht te hebben geschonden.

In een tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat de overwegingen van de beroepscommissie dat de school aan haar een “verhoogde zorg” en voldoende begeleiding met betrekking tot haar leerstoornis heeft geboden, onjuist zijn. Zij noemt het voorts “onduidelijk” waar de beroepscommissie uit haar ongewettigde afwezigheden een gebrek aan motivatie afleidt. Dat zij onvoldoende basiskennis heeft verworven en de kunde om grotere leerstofgehelen te verwerken, niet beheerst, blijkt volgens verzoekster niet uit haar dossier. Aldus betwist zij de materiële deugdelijkheid van de in de bestreden beslissing vermelde motieven.

b. eerste middelonderdeel

12. Noch het algemeen rechtsbeginsel luidens welk een overheidsbeslissing op objectief aanneembare redenen gegrond moet zijn die hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier moeten blijken, noch de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen' of de formelemotiveringsplicht vermeld in artikel 123/15, § 3, 1°, van de Codex Secundair Onderwijs, leggen aan de overheid de verplichting op alle grieven of middelen van verdediging opgeworpen door de betrokkene afzonderlijk te beantwoorden. Het volstaat daarentegen dat in de beslissing zelf de motieven opgenomen worden die de beslissing kunnen dragen.

Waar de regelgeving in een administratieve beroepsprocedure heeft voorzien, moet de indiener van het beroep wel erop kunnen rekenen dat zijn beroepschrift door de beroepsinstantie zorgvuldig wordt onderzocht en dat zij, ingeval zij meent tot hetzelfde oordeel te moeten komen als in de beroepen beslissing, voor de verwerping van de aangevoerde beroepsargumenten goede redenen heeft. In sommige gevallen, meer bepaald als het gaat om een welomschreven, gewichtige grief van de beroepsindiener, zullen die redenen zelfs uitdrukkelijk in de beroepsbeslissing dienen te worden weergegeven. Van een zorgvuldig handelende beroepsinstantie mag immers worden verwacht dat zij in haar beslissing formeel aandacht besteedt aan de wezenlijke en fundamentele grieven van de beroepsindiener en dat zij hem aldus de antwoorden geeft die laten verstaan waarom zijn beroep wordt verworpen.

Het bestaan en de zin van een beroepsprocedure, ook inzake deliberatiebeslissingen in het secundair onderwijs, vereisen dat de motivering van de beroepscommissie blijk ervan geeft dat de bezwaren van de leerling daadwerkelijk in overweging zijn genomen en in de nieuwe beoordeling zijn betrokken, dat de leerling begrijpt waarom die argumenten de beroepscommissie niet konden overtuigen en dat ten minste een uitdrukkelijke repliek volgt op de vragen die voor de leerling blijkens zijn beroepschrift van wezenlijk belang zijn en die, mochten ze terecht zijn gesteld, mogelijk tot een voor de leerling gunstiger resultaat leiden.

13. De overwegingen van de beroepscommissie in de punten 3.1 en 3.2 van punt '3. Onderzoek ten gronde' nopen op het eerste gezicht tot de volgende twee bedenkingen.

Ten eerste lijkt de beroepscommissie voor haar oordeel wezenlijk te steunen op de “vijf vakken waarvoor [verzoekster] beneden de 50% scoorde”. De resultaten voor de andere vakken worden vooralsnog niet ter sprake gebracht.

Ten tweede spoort de vaststelling van de beroepscommissie dat verzoekster “onvoldoende doelstellingen heeft bereikt waardoor [zij] onvoldoende bekwaam werd geacht om te slagen in het eerste leerjaar van de derde graad Gezondheidszorg”, *prima facie* níét met het B-attest dat zij uitreikt. Uit de hiervóór in herinnering gebrachte regelgeving volgt precies dat een B-attest betekent dat de leerling het betrokken leerjaar “met vrucht en met clausulering heeft beëindigd” en dus precies wél geslaagd is voor dat jaar. Precies deze overweging lijkt overigens niet te zijn opgenomen in de bestreden beslissing zoals ze aan verzoekster ter kennis is gebracht. Reden te meer om ze, in de huidige stand van de rechtspleging, als niet-dienstig te beschouwen.

14.1. Verzoekster stelt vooreerst dat zij in haar bezwaarschrift heeft gerefereerd aan haar prestaties in de tweede graad en dat daaruit blijkt dat zij het niveau van een dubbele finaliteit zeker aankan.

14.2. Vooralsnog ziet de Raad van State niet in hoe studieresultaten voor een eerder leerjaar of een eerdere graad, het bewijs kunnen leveren dat de resultaten voor het betrokken erop volgende leerjaar onterecht zijn vastgesteld, noch dat ze van aard zijn om de voor het voorbije schooljaar vastgestelde resultaten iedere relevantie te doen verliezen. Studieresultaten in het verleden lijken met andere woorden géén garantie te bieden voor het slagen in de toekomst.

Aangezien een antwoord op deze grief van verzoekster niet lijkt bij te dragen tot een gunstiger beoordeling, valt voorlopig niet in te zien welk belang zij bij dat antwoord heeft.

14.3. Hetzelfde geldt op het eerste gezicht voor het argument dat haar resultaten voor Nederlands en wiskunde “niet structureel van aard” zijn omdat zij

voor deze vakken “voor het eerst in haar onderwijsloopbaan” tekorten behaalt. Andermaal lijkt verzoekster ten onrechte haar resultaten in voorbije leerjaren aan te wenden om haar falen – jaartekorten van 46,4% en 41,7% mogen voorshands als een ‘falen’ worden bestempeld – in het betrokken leerjaar te doen uitwissen.

14.4. In die mate is het middelonderdeel niet ernstig.

15.1. Aan verzoeksters grieven in verband met het uitblijven van remediëring voor het vak ‘anatomie en fysiologie’, de afwezigheid van passende ondersteuningsmaatregelen voor haar leerstoornissen ná het tweede leerjaar van de eerste graad en het gebrek aan zorg naar aanleiding van haar “veelvuldige, zorgwekkende afwezigheden”, lijkt de beroepscommissie wel degelijk aandacht te hebben besteed.

In de bestreden beslissing wordt immers uiteengezet dat “[d]e school [...] in concreto [aantoont] dat ze wel de nodige inspanning heeft gedaan om te verhelpen aan de leerstoornis van [verzoekster]”, dat zij “was ingeschaald binnen de ‘brede basiszorg’ en [...] bovendien veel ondersteuning op niveau van verhoogde zorg [kreeg]”. De beroepscommissie leidt uit het dossier af dat “diverse concrete maatregelen door de school aan bod zijn gekomen waaronder studiebegeleiding en opvolgingsgesprekken, aanbod tot medicatie-inname op school, structuur via het aanbod tot studie op school, mogelijkheid om gebruik te maken van KIC bij overprikkeling, bijlessen, vooral voor wiskunde, aanklampende opvolging door schoolteam, concrete afspraken rond planning, gsm-gebruik en studiemethodes”. Verzoekster werd, zo gaat de beroepscommissie voort, begeleid door “de klascoach, de leerlingenbegeleiding en diverse vakleerkrachten”. Ook kwamen “talrijke mogelijke remediëringsmaatregelen aan bod”. De beroepscommissie stelt tevens vast dat uit het leerlingendossier blijkt dat verzoekster “23 halve dagen ongewettigd afwezig was en 16 keer te laat is gekomen (waaromtrent de ouders telkens verwittigd werden)”, wat zij “onvermijdelijk” als een “gebrek aan motivering voor het stipt opvolgen van haar studies bij de betrokken leerling” beschouwt. De commissie refereert in dat verband aan het pedagogisch project van de school waarin op de “gezamenlijke

verantwoordelijkheid van leerlingen, ouders en school” wordt gewezen en de verwachting is opgenomen “dat ouders echte partners zijn voor de opvoeding en vorming die de school verstrekt”. De school “[reken] ook op een engagement en betrokkenheid”. De beroepscommissie wijst erop dat de school aangeeft dat “de communicatie met de ouders moeizaam verliep en dat de talrijke telefoonoproepen vanwege de school meestal niet beantwoord werden”. Zij is van oordeel dat “ook vanwege de bewuste leerling en haar ouders de nodige inspanning mag verwacht worden tijdens het schooljaar voor een correcte opvolging van haar studies en dat het niet volstaat om de verantwoordelijkheid voor de leezorg integraal af te schuiven op de school”.

De Raad van State neemt voorshands aan dat de beroepscommissie op die manier de voormelde grieven van verzoekster – formeel – bij de beoordeling heeft betrokken.

15.2. Voor zover verzoekster in datzelfde verband ook heeft aangevoerd dat er “op dit moment ten stelligste onvoldoende zekerheid kan zijn dat [zij] geen slaagkansen zou hebben in het zesde middelbaar in de richting Gezondheidszorg” omdat “op vandaag niet [is] geweten hoe zij zal presteren als zij wel passende zorg, maatregelen en ondersteuning, waarop zij recht heeft, kan genieten”, dient vooreerst erop gewezen, zo lijkt, dat de beroepscommissie, zoals gezien, precies van oordeel is dat “[d]e school bewijst [...] dat zij de nodige inspanningen heeft geleverd”.

Alsdan moet op het eerste gezicht worden geoordeeld dat de beroepscommissie daarmee ook deze grief van verzoekster heeft beantwoord.

15.3. Verzoekster heeft tevens geopperd dat haar een “leerondersteuner” moet worden toegewezen.

Die vraag – terecht of onterecht – lijkt hoe dan ook maar voor de toekomst te gelden. Hoe dat de beoordeling van haar resultaten in het voorbije schooljaar anders – en beter – moet doen inschatten, blijft vooralsnog een raadsel.

Het zijn op het eerste gezicht nochtans in de eerste plaats de concrete gegevens van het voorbije schooljaar die de beroepscommissie moeten leiden in haar prospectief onderzoek.

15.4. In die mate is het middelonderdeel evenmin ernstig.

16. Verzoekster heeft in haar bezwaarschrift voor de beroepscommissie doen gelden dat zij “doorheen de zomervakantie [...] het nodige [zal] doen om de leerstof van Nederlands en wiskunde te hernemen”, zodat zij “met een afdoende en opgefriste bagage aan de startblokken van het zesde jaar [zal] verschijnen”.

Met die mededeling – het lijkt niet meer dan dat – wekt verzoekster op het eerste gezicht de indruk dat het, voor vakken waarvoor zij jaartekorten behaalt van 46,4% (Nederlands) en 41,7% (wiskunde), zou volstaan om “het vroeger geleerde gedeeltelijk te herhalen” – de omschrijving van ‘opfrissen’ in Van Dale, Groot woordenboek van de Nederlandse taal. Zij gaat aldus, zo lijkt, ervan uit dat zij reeds over de nodige “bagage” beschikte, wat precies in de bestreden beslissing wordt ontkend.

Zo in de bestreden beslissing op dat argument al niet – minstens formeel – afdoende is geantwoord door erop te wijzen dat volgens de beroepscommissie “onvoldoende basiskennis [is] verworven met het oog op het verderzetten van de studie in het volgende schooljaar”, lijkt verzoekster daarmee alvast geen wezenlijke grief die van aard is om haar punten te doen bijstellen, aan de commissie te hebben voorgelegd.

Het middelonderdeel mist in die mate ernst.

17. Verzoekster zou zich ook bereid hebben verklaard om bijkomende proeven voor de twee voormelde vakken, af te leggen.

Naar luid van artikel 62, eerste lid, 2°, van het organisatiebesluit wordt de evaluatiebeslissing in het betrokken schooljaar genomen in de periode vanaf de vijfde laatste lesdag van de maand juni tot en met 30 juni. Die termijn kan, steeds volgens die bepaling, voor individuele gevallen worden aangepast – onder meer – door een verlenging tot uiterlijk de eerste schooldag van het daaropvolgende schooljaar “als de klassenraad nog niet over voldoende informatie beschikt om een gedegen beslissing te nemen”. In dat geval beslist de klassenraad met welke maatregelen de nodige informatie bij de leerling kan worden ingewonnen en onderzoekt de school hoe ze de leerling daarbij kan ondersteunen.

Eén van de mogelijke maatregelen als bedoeld in de voormelde bepaling, lijkt het opleggen van een of meer bijkomende proeven te zijn.

Deze bepaling doet vooralsnog aannemen dat een leerling geen ‘recht’ heeft op bijkomende proeven. Het behoort tot de autonomie van – in dit geval – de beroepscommissie om te oordelen of een leerling aan een bijkomende proef moet worden onderworpen. Het is *prima facie* slechts wanneer het delibererende orgaan door bijzondere omstandigheden meent op het einde van een schooljaar toch niet over alle nodige informatie te beschikken om over het al dan niet slagen van de leerling oordeelkundig te beslissen, dat het over de mogelijkheid beschikt om zijn beslissing uit te stellen en om de leerling, uitzonderlijk, bijkomende proeven te laten afleggen. Het toestaan van bijkomende proeven lijkt bijgevolg de uitzondering te zijn, niet de regel. In principe beschikt een klassenraad of beroepscommissie over voldoende inzicht om zich over de prestaties van een leerling te buigen.

In het achttien bladzijden tellende bezwaarschrift van verzoekster komen bijkomende proeven op het eerste gezicht slechts éénmaal ter sprake, namelijk op de laatste bladzijde:

“Ik verzoek u dan ook namens [verzoekster], eventueel na het opleggen van bijkomende proeven voor de vakken Nederlands en wiskunde zo de beroepscommissie dit nodig acht, aan [haar] een A-attest toe te willen staan.”

Vooralsnog kan de Raad van State daarin geen vraag om een bijkomende proef lezen. Alleen wie uitdrukkelijk om een dergelijke gunst vraagt, lijkt hierop ook een duidelijk antwoord te mogen verwachten. Daargelaten of verzoekster zelfs maar enige bijzondere omstandigheid heeft aangevoerd die bijkomende proeven zou kunnen verantwoorden, lijkt hoe dan ook het gebrek aan een vraag of eis daartoe, op het eerste gezicht ertoe te leiden dat verzoekster zich bezwaarlijk erover vermag te beklagen in de bestreden beslissing geen antwoord te hebben teruggevonden.

In zoverre is het middelonderdeel derhalve niet ernstig.

18.1. In haar bezwaarschrift voor de beroepscommissie heeft verzoekster ook aangevoerd dat zij zich, na een “moeizaam” eerste semester, “doorheen het schooljaar zichtbaar [wist] te herpakken”. Daarbij wees zij erop voor dagelijks werk van vijf tekorten in het eerste semester naar twee tekorten in het tweede semester te zijn geëvolueerd en van twee examentekorten in het eerste semester naar één examentekort in het tweede. Dat toont volgens verzoekster aan dat zij “absoluut wil slagen, dat zij daartoe gemotiveerd is en bereid om inspanningen [...] te doen”.

18.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat zij “de gunstige evolutie waarop [verzoekster] sterk de nadruk [legt] [evenmin ontkent]”, dat de klassenraad na het eerste semester vermeldt dat verzoekster een “mooie groei” heeft doorgemaakt, “zowel wat haar resultaten als haar gedrag betreft” en dat “[n]a het tweede trimester [...] opnieuw [werd] vermeld dat zij hard werkte en vooruitgang maakte”. De verwerende partij betoogt eveneens dat “voor verschillende afzonderlijke vakken [...] een verbetering [kan] worden vastgesteld”, bijvoorbeeld voor godsdienst. Ook voor de vakken geschiedenis en ‘anatomie en fysiologie’ erkent de verwerende partij dat verzoekster in het tweede semester “voldoende semesterresultaten behaalde”. Voor de praktijkgerichte vakken “waren [de resultaten] nog duidelijker positief” – uitdrukkelijk wordt gewezen op de cijfers voor stage (78,5%) en werkplekleren (63,6%).

18.3. De Raad van State neemt in de huidige stand van de rechtspleging aan dat het argument van de “gunstige evolutie” van de cijfers, waarvan de verwerende partij thans aangeeft ze te erkennen, uitdrukkelijk in de beslissing van de beroepscommissie had moeten worden betrokken. Immers, verzoekster benadrukt met die evolutie op het eerste gezicht haar betoog dat zij zich, na een “moeizaam” eerste semester, “zichtbaar [wist] te herpakken”. Dat lijkt een grief te zijn die bij een prospectieve beoordeling niet zonder meer terzijde mag worden gelaten, zelfs een uitdrukkelijk antwoord behoeft.

Anders dan de verwerende partij het ziet, kan uit de enkele overweging dat “de thans behaalde resultaten” haar tot de beslissing brengen, voorshands niet worden besloten dat de beroepscommissie aan de evolutie van de cijfers en de gevolgtrekkingen die verzoekster daaruit maakt, enige aandacht heeft geschonken.

18.4. In die mate is het eerste middelonderdeel ernstig.

c. tweede middelonderdeel

19.1. Verzoekster bekritiseert vooreerst de motieven van de bestreden beslissing waarin de beroepscommissie toelicht waarom zij de mening is toegedaan dat de school voldoende inspanningen heeft geleverd op het vlak van zorg, begeleiding, ondersteuning en remediëring en stelt, met andere woorden, in vraag of de school haar de nodige en juiste begeleiding heeft geboden of tijdig het CLB heeft betrokken.

Daargelaten de vraag of dat argument in feite juist is en of verzoekster voldoende aannemelijk maakt dat de school is tekortgeschoten in de op haar rustende verplichtingen inzake zorg en begeleiding, faalt zo’n middel op het eerste gezicht hoe dan ook in rechte. Wat ter staving ervan door verzoekster wordt aangewend, kan mogelijk aantonen dat de school (mede) aansprakelijk is

voor het minder gunstige resultaat, maar vermag niet aan te tonen dat dit resultaat ten onrechte als minder gunstig werd beschouwd.

Zoals de Raad van State reeds in tal van arresten heeft overwogen, is het, in beginsel, één zaak of een leerling bewezen heeft de van haar verlangde kennis en kunde te bezitten, een andere, als zij die kennis en kunde niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Zelfs indien een leerling de school terecht zou verwijten niet tijdig over problemen te hebben gecommuniceerd en geïnformeerd, niet in de passende begeleidingsmaatregelen te hebben voorzien of ze niet te hebben toegepast of aangepast, kan dat hoogstens betekenen dat de school schuld of mede schuld draagt voor het minder gunstige eindresultaat van die leerling, maar niet dat dat resultaat gunstiger wordt. De Raad van State ziet met andere woorden op het eerste gezicht niet dadelijk hoe een eventuele tekortkoming in de zorg en begeleiding tijdens het schooljaar ertoe moet leiden het uiteindelijke resultaat als beter te evalueren dan wat er is geleverd.

19.2. Om uitzondering te genieten op dit beginsel dat falende begeleiding inroepen geen nuttig rechtsmiddel is omdat dit hoogstens een (mede)schuldige aanwijst, maar niet vermag de punten beter te maken dan ze uiteindelijk zijn, is vereist dat de verzoekende partij in staat is om, met de nodige precisie, aan te tonen dat de school tekortgeschoten is in welbepaalde vooraf individueel gemaakte afspraken, waarbij dat feilen daarenboven door de aard van die afspraken in een rechtstreeks oorzakelijk verband gebracht kan worden met de wettigheid van de door haar bestreden beslissing. Een algemene klacht dat een begeleiding niet is nageleefd, volstaat *prima facie* bijgevolg niet.

19.3. Op het eerste gezicht toont verzoekster niet aan, laat staan met de nodige precisie, dat dergelijke afspraken vooraf werden gemaakt. Integendeel, verzoekster lijkt in haar bezwaarschrift voor de beroepscommissie precies erop te wijzen dat “opnieuw, zoals in het tweede middelbaar het geval was, passende maatregelen [moeten] worden geïnstalleerd” en dat zij “daartoe meteen het nodige [zal] afdwingen bij aanvang van of zelfs voorafgaand aan het nieuwe schooljaar”.

Alsdan maakt verzoekster niet aannemelijk, zo lijkt, dat het eventuele tekortschieten van de school van aard zou zijn om de door haar behaalde resultaten te doen bijstellen.

19.4. Bovendien merkt de Raad van State nog op dat tegen een beweerd gebrekkige begeleiding *prima facie* ook tijdig moet worden gereageerd, en dat is niet nadat de prestatie is geleverd.

Verzoekster is, naar eigen zeggen, reeds sinds het eerste leerjaar van de tweede graad – en dus thans voor het derde schooljaar op rij – van iedere passende ondersteuningsmaatregel verstoken gebleven. Nergens toont zij aan, zo lijkt, dat zij zich daarover in al die tijd bij de school heeft beklagd. De problematische – en dus ongewettigde – afwezigheden van verzoekster en haar aanhoudend te laat komen op school, werden aan de ouders van verzoekster gecommuniceerd. Uit niets blijkt op het eerste gezicht dat zij daarover voorafgaand aan het eindrapport van verzoekster met de school contact hebben gezocht.

Het lijkt nog een reden om het middelonderdeel in die mate niet ernstig te achten.

20. Voor zover verzoekster betoogt dat de beroepscommissie niet aantoonst hoe zij tot de “foutieve conclusie” komt dat uit de ongewettigde afwezigheden en het te laat komen van verzoekster “onvermijdelijk een gebrek aan motivering voor het stipt opvolgen van haar studies” moet worden afgeleid, dient vooralsnog te worden vastgesteld dat deze overwegingen geen determinerende rol spelen. Zoals gezien, lijkt het toekennen van het B-attest met de gekende clausulering wezenlijk te steunen op de jaartekorten die verzoekster heeft behaald.

Kritiek op overtollige motieven, kan niet tot vernietiging of schorsing leiden, zo lijkt.

21.1. Om ertoe te besluiten dat de kansen van verzoekster om te slagen in het volgende leerjaar van dezelfde studierichting te minimaal zijn, wijst de

beroepscommissie op “onvoldoende basiskennis [...] met het oog op het verderzetten van de studie in het volgende schooljaar” en de “essentiële voorwaarde” van “[h]et kunnen verwerken van grote gehelen leerstof” die “hier niet voorhanden [is]”. Wat dat laatste aspect betreft, wordt nog aangehaald dat “[h]et volgend leerjaar [...] onvermijdelijk gepaard [gaat] met nog grotere lespakketten”. De beroepscommissie besluit dat zij “samen met de klassenraad” van oordeel is dat “de thans behaalde resultaten niet toelaten om te besluiten dat de betrokken leerling met een redelijke kans op succes het volgende schooljaar in dezelfde studierichting kan blijven volgen”.

21.2. In zoverre de beroepscommissie voor haar oordeel verwijst naar de “thans behaalde resultaten”, lijkt te moeten worden aangenomen dat zij de vakken met jaartekorten bedoelt. Die cijfers komen eerder in de bestreden beslissing ter sprake, de cijfers voor andere vakken worden, zoals gezien, op het eerste gezicht niet vermeld.

21.3. In dat verband wijst de Raad van State vooreerst, in het algemeen, erop dat de motivering van het al dan niet slagen van een leerling in de eerste plaats besloten ligt in de behaalde punten.

Die punten worden geacht een representatief beeld te geven van de kennis, de vaardigheden en, voor zover opgenomen in het leerplan, de attitudes van de leerling. Uitgaande van het vermoeden van deskundigheid dat tot weerlegging ervan kleeft aan de hoedanigheid van leerkracht immers, wordt ervan uitgegaan dat de leerkrachten tijdens het schooljaar de aan de eindtermen gerelateerde en door het leerplan vereiste leerstof – kennisinhouden, vaardigheden en attitudes – volledig en bekwaam hebben onderwezen, dat zij de vorderingen van de leerling correct hebben geobserveerd en geëvalueerd tijdens het ‘dagelijks werk’ of de permanente evaluatie, dat zij examens hebben opgesteld die niet eenzijdig zijn maar representatief voor de effectief onderwezen leerstof naar leerinhoud zowel als moeilijkheidsgraad, dat zij die examens objectief en vakkundig hebben verbeterd en aan de hand van een valide puntenspreiding over de leeronderdelen gequoteerd teneinde over de bereikte kennis en vaardigheden (en eventueel

attitudes) van de leerling te rapporteren en dat de relatieve waarde van de punten voor dagelijks werk en de proefwerken – in voorkomend geval, voor de permanente evaluatie – weloverwogen het leerproces van de leerling tijdens het jaar en zijn of haar capaciteit tot verwerking van afgewerkte en grotere gehelen weergeeft.

Aangenomen wordt bijgevolg dat het voor elk opleidingsonderdeel, elk vak ordentelijk toegekende jaarcijfer in beginsel een geldige en betrouwbare weergave is van het relatieve belang dat moet worden gegeven aan procesevaluatie en aan verwerking van grotere gehelen en aan de verschillende onderdelen van de leerstof die voor het betrokken vak in de loop van het jaar aan bod zijn gekomen en dat het om die reden ook betekenisvol is om later studiesucces te voorspellen.

Daaruit volgt, in principe, dat de leerling die een voldoende jaarresultaat behaalt, voor dat vak de leerplandoelstellingen op voldoende wijze heeft bereikt.

Eveneens, in principe, volgt daaruit dat de leerling die níét een voldoende jaarresultaat behaalt, voor dat vak de leerplandoelstellingen ook niet op voldoende wijze heeft bereikt. Een verwijzing naar een bij veronderstelling ordentelijk vastgelegd jaartekort volstaat dan ook in de regel als motivering voor die vaststelling.

21.4. Voor de vakken godsdienst, Nederlands, geschiedenis, wiskunde en ‘anatomie en fysiologie’ scoorde verzoekster onvoldoende, hetgeen, naar wat voorafgaat, betekent dat zij voor deze vijf vakken de leerplandoelstellingen niet in voldoende mate heeft bereikt.

De beroepscommissie lijkt met de overweging dat verzoekster “onvoldoende basiskennis [heeft] verworven”, niets anders te bedoelen dan dat zij de leerplandoelen voor die vakken – vijf in aantal – niet in voldoende mate heeft bereikt.

21.5. Met verzoekster wordt vastgesteld dat het in twee gevallen om een nipt tekort gaat.

Van de beroepscommissie wordt voorshands in zo'n geval verwacht dat zij zich bij het interpreteren van de resultaten bewust is van een mogelijke foutenmarge en van het nut van klasgemiddelde of mediaan en dat zij eventueel kan aftoetsen bij vakleraren bij twijfelgevallen.

Gewis is het zo, zo lijkt, dat ook nipte tekorten een tekort zijn en dat ze op het eerste gezicht delen in alle aspecten van het hiervóór *sub* 21.3 vermelde vermoeden.

De “gunstige evolutie” van de cijfers, waarvan hiervóór sprake, doet zich *prima facie* precies voor bij de vakken waarvoor verzoekster een nipt tekort scoort – godsdienst en geschiedenis. Gelet ook op de gevolgtrekkingen die verzoekster daaruit maakt, lijkt ook deze grief van verzoekster door de beroepscommissie uitdrukkelijk te moeten worden betrokken in de beoordeling.

21.6. Bovendien heeft de beroepscommissie verzoekster – ondanks die vijf tekorten – wel geslaagd verklaard, zodat zij, zo lijkt, voor het geheel van het leerjaar wél geacht moet worden de leerplandoelen in voldoende mate te hebben bereikt.

Waarom dan toch uit die tekorten moet worden afgeleid dat verzoekster geen redelijke kans maakt om voor het volgende leerjaar in de geclausuleerde finaliteit te slagen, maakt de beroepscommissie vooralsnog niet duidelijk aan de hand van de concrete gegevens van het leerlingendossier – bijvoorbeeld, de leerplandoelen die verzoekster niet heeft behaald – laat staan dat zij die gegevens in verband brengt met de opleiding die haar in het tweede leerjaar van de derde graad zou te wachten staan.

21.7. De enkele overweging dat “[h]et volgend leerjaar [...] onvermijdelijk gepaard [gaat] met nog grotere lespakketten”, biedt op het eerste gezicht geen soelaas.

Daargelaten nog dat het administratief dossier geen blijk ervan geeft, zo lijkt, dat er op het vlak van omvang van de leerstof tussen het eerste en het tweede leerjaar van de derde graad een noemenswaardig verschil bestaat, refereert de beroepscommissie daarmee *prima facie* in de eerste plaats aan het andere motief, namelijk dat zij meent dat verzoekster niet voldoet aan de “essentiële voorwaarde” van “[h]et kunnen verwerken van grote gehelen leerstof”.

Zonder nadere toelichting kan de Raad van State die conclusie, in de huidige stand van de rechtspleging, niet bijvallen.

Verzoekster lijkt terecht erop te wijzen dat zij dit schooljaar tien examens heeft afgelegd en voor zeven daarvan is geslaagd. Die slaagcijfers zitten, op één na, ver boven de 50%-grens. Twee van de drie tekorten betreffen het vak wiskunde.

Waarom de beroepscommissie het verwerken van grotere leerstofgehelen als een algemeen probleem van verzoekster bestempelt – die kunde acht de commissie “hier niet voorhanden” – maakt zij, zo lijkt, niet concreet inzichtelijk en is evenmin evident zichtbaar.

21.8. Met wat de verwerende partij in de nota met opmerkingen aanvoert aan overwegingen, maar waarvan in de bestreden beslissing geen spoor valt te bekennen, vermag de Raad van State voorshands geen rekening te houden. Immers, daarvan lijkt niet het bewijs voor te liggen dat ze aan de beroepscommissie zijn toe te schrijven.

22. Het tweede middelonderdeel is in de aangegeven mate ernstig.

d. besluit

23. Aan de voorwaarde van een ernstig middel is eveneens voldaan.

VII. Conclusie

24. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beroepscommissie van de vzw Karel de Goede van 24 augustus 2026 waarbij aan XXXX een oriënteringsattest B, met clausulering voor de studierichtingen met dubbele finaliteit, wordt toegekend.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken op drieëntwintig september tweeduizend zesentwintig,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Jurgen Neuts,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Jurgen Neuts